

Yaşamın Genetiğini Bozduk

İnsanoğlu ve Maneviyat

İnsanın geleceği daha dünyaya geldiği andan itibaren ve başlangıç itibariyle genellikle iradesi dışında vuku bulan hadiselerle şekillenir. Lakin ileriki zamanlarda çoğunlukla iradesi ve nefsi kararlarıyla belirlenir, hayata geçirilir. Yaşamın başlangıç aşamalarında çok masum olan insan, dünyaya gelişi bebeklik evresi, çocukluk dönemi tamamen iradesi dışında başkalarının karar ve tercihlerine göre hayatı şekillenir. Hatta o dönemlerde insan yaşam hakkını bile koruma hak ve kudretinde değildir. O sadece dünyanın sevimli ve bakıma muhtaç bir canlıdır. Yalnız insan mı bu evrelerde korumasız ve çok sevimlidir? Doğanın yırtıcı ve yok edici ortakları aslan, ayı, kaplan, kurt ve benzeri, hayvan diye tanımladığımız canlıları da insanlar gibi doğuş ve yavru evrelerinde çok sevimli çok korumasız ve çok iradesizdirler.

İnsanlar ve doğanın diğer canlı ortakları, hayvan diye sınıflandırdığımız bu canlılar yaşamsal değer taşıdığında ve yaradılış fitratına da uyan kendilerinden güçsüz canlıların yaşam hakkını yok ederek yaşarlar. Bunlar çoğunlukla doğadaki bu yaşamsal dengeyi sağlayan ve ot obur hayvanların yaşam hakkını yok ederler.

Doğanın ve gezegenimizin gerçek sahibi, efendisi ve karar mercii olarak, Yaratan'ın yaratırken tüm bu donanımlarla var ettiği ise biz insanlarız. Ne var ki yukarıda kısaca açıkladığım varoluş serüveni insanın g kudret sahibi olduğu, karar verme, üretme ve koruma kapasitesine ulaştığı zaman farklılaşıyor her şey.

nce var oluşuna aracı olan anne-babaya karşı birey olarak farklı bir duruş sergiliyor. Eğer varsa dne kadar dünyadaki en önemli varlığım dediği kardeşlerine karşı duyguları hızla değişiyor, önce ben, varsa eşim ve çocuklarım diyor. Bu onun yaşam alanını belirliyor ve artık buna göre yaşıyor. Bunların tamamı yaşamın ve doğanın kabul edeceği süreçlerdir. Benim için asıl anlaşılmaz ve kabul edilemez süreç, bundan sonraki anlamlandıramadığım bencil, kaba ve kural tanımaz yaşam sürecidir.

İnsanoğlu ve Maddi Servet

Maddiyatı ve kazanımlarını analiz ettiğimiz beni âdemin ŐaŐkınılıđını ve tutarsızlığını daha kolay anlayabiliriz. Önce kendi yaşamsal ve sosyal hayatımız için haklı gerekçelerle kazanma mücadelesi, hatta savaŐını veririz. Varsa çocuklarımızın geleceği için aynı çaba içinde oluruz. Bu kazanımları elde etmek için, çoğunlukla hırs, bazen kural, kanun tanımaz, hatta sağlığımızı, sosyal yaŐantımızı, aile birlikteliğimizi, daha da ilerisi bazen başkalarını mağdur ederek, haklarını gasp ederek savaŐım veririz. Hayatımızı ve başka hayatları hiçe sayarak yaparız bunların çoğunluğunu. Bu gezegenin ve doğanın sosyal yaŐamı, huzur ve güvenliği, refah düzeylerinin yükselmesi, doğanın ve içindeki her Őeyin kaderi biz insanların elinde ise yaŐamımız son bulana dek çalıŐıp üretmeye çalıŐmalıyız. Kastım, doğal olarak olumsuz tavırlar değil. Kastım o ki, kör ve tüm insani duyguları da körelten anlamsız ve sadece sonu belli olmayan bir kazanma hırsımızdır.

Kendimizin ve sorumluluğumuzdaki aile bireylerimizin tüm yaŐamlarına yetecek kazanımlardan sonra kazanma hırs ve öfkemiz dıner mi? Asla. Bu kazanç ve kazanımların fazlasını insanlığa, doğaya, bilime hizmete kullanır mıyız? Asla.

Çocuklarımız var ise onların geleceğine yetecek tüm yaŐamlarını güvenceye alacak kazanımlara da tamam, ancak çocuklarımıza hatta onların çocuklarına normal insani harcamalarına yetecek bin yıllık kazanım elde etme Őansına kavuŐmuŐ kimseleri düşünün. Kaçı kalan servetini; insanlığa, yoksul çocukların eğitimine, aç insanların tokluğuna, hasta insanların Őifasına, doğanın insanlığa daha uzun süre hizmet edebilmesine harcar? Hemen,hemen hiç birimiz. İşte insani körlük diye tanımladığım yaşam tam da budur.

Farklı ve gerçekçi bir analiz yapalım. Benim beŐ çocuğum var, varoluŐ nedenleri oldum. Hastalandıklarında her anne baba gibi ben de onlarla hastalandım, üzüldüklerinde ben de onlarla üzüldüm, ağladıklarında ben de onlarla ağladım, güldüklerinde ben de onlarla güldüm. Mutlulukları mutluluğum, üzüntüleri üzüntüm oldu. Okuttum, büyüttüm, giydirdim, yedirdim, aklımın erdiği aklı, bilgiyi, kültüru, inancı yani insanlığı öğretmeye çalıŐtım. Büyüdüler, okudular, üniversite mezunu, iŐ, meslek, kariyer sahibi oldular. Yani toplumda ayakları üzerinde duran bireyler oldular. Varsayalım; çocuklarıma, ailelerine, hatta onların çocuklarının çocuklarına yetecek maddiyat, servet bıraktım. Ne önemi var benim için? Hiçbir önemi yok.

Varsa kazanç ve servetim, ve bu servet eğer bir çocuğumu yüzyıl geçindirecek bir servetse, benim için önemli ve doğru olan bu serveti yüz çocuğun geleceğini kurtarmak için harcamaktır.

Hiç düşünmeyiz, insanlığa ,doğaya yani yaşam sürecimizin sonrasına yararı olmayan,hak gaspları,veya haklı, helal veya haram hakkımız olan yada olmayan kazançlar için bazen hayatlarımızı veya hayatları riske eden bu yüksek kavganın anlamı var mı? Bu kazanımları bıraktığımız insanlar için ne kadar önemliyiz ki? Ahde vefa duygusu taşıyan çocuklarımız olsa bile bizim ölümümüzden sonra bizi ne kadar yâd eder, bizim servetimizi ve kazanımlarımızı bırakacağımız onların çocukları, acaba bizi anımsarlar mı?

Yanı başımızda komşumuz, daha yaşamsal ihtiyaçlarını karşılayamazken, sokaklarda binlerce çocuk aç ve susuz yaşarken, yaşlılarımız her türlü insani hizmete muhtaç ve milyonlarca genç işsiz çevreyi doldururken bu kazanımlarımızı paylaşmak, inançlarımıza, değerlerimize, sahip olduğumuz ulusumuza, insanlığa, doğaya, yani aslında çok sahiplendiğimiz çocuklarımızın geleceği olan yaşanılabilir bir dünyanın geleceği için harcamak değil midir doğru olan? Bu neden yapılamaz ki?

Kurumsal boyut

Ancak belirtmem gereken başka bir husus daha var. Bu, düşüncelerimizi bireysel boyuttan kurumsal boyuta taşıyan anlayıştır. Evet, bireysel olarak yukarıda belirttiğim temel fikirlere göre kazanç hırsı ile elindekini çevresine, yoksula veya insanlık için dağıtmaya akli, fikri ve vicdanı yetmeyen kazanç sahiplerini bir kenara bırakıyorum. Zaten bu insani zafiyeti giderme ve toplu yaşamın olabildiğince eşitlenmesi amacıyla ve bir güç birliğinin nişanesi olarak ürettiğimiz “devlet” en üst ve güçlü kurum olarak sorun çözücü ve paylaşımcı yapının oluşmasına katkı sunmalıdır. Varlıklı ama vicdan konusunda biraz sıkıntılı olan bireyi eleştirirken, asli sorumluluğu halkını en düşük düzeyde de olsa mutluluk ve refah içinde yaşaması için çalışacak devlet bu sorunun neresindedir?

“Kaynakların hakça dağıtımı” deyişi tam anlamıyla modern devletin işlevsel tanımıdır. Maddi ya da manevi, siyasi, ekonomik, hukuki tüm varlıklar ve haklar artık modern devletin halkına karşı aslı sorumluluğudur ve uygulamada da zaruri görevidir. yaşadığımız “demokratik devletten” hakça, doğru temellere dayalı, insani bir denge içinde devlet tarafından gerçekleştirilen evrensel hak ve özgürlükler ile halkın yüksek düzeyli refah beklentisi karşılanmalıdır.Bir yandan bireyin vicdani zafiyetine kahrederken, öte yandan bireyin yanında

Hobbes'in deyimiyle bir "dev" olan devlet zafiyet içinde olmadan halkın seçme seçilme iradesine saygı göstererek tek güç odağı olarak halkı temsil eden parlamento ve onun yönetim biçimine saygılı olmalıdır. Sosyal ve demokratik devletin sokakları perişan çocuklar ve işsiz genç adamlar, kadınlarla dolu olmamalıdır. Devlet neredeyse 100 yıllık gelişim süreci içinde nasıl ve neden bu basit denklemi çözemiyor? Tek sorumlu "ideolojiler" mi? Yoksa demokratik seçimlerle işbaşına gelmiş hükümetlerin başarılarına kasıtlı ve bilinçli engel teşkil eden anti demokratik yapılanmalar mıdır?